

ledes at der ikke haves Valgfrihed imellem Ejeren og den, for hvis Regning Luftfartøjet benyttes.

Til Paragraffen skal endnu tilføjes, at det er en Forudsætning, at Erstatningspligten ogsaa omfatter Skade, der forvoldes ved tililende Personer („Markskade“), samt at der — i Lighed med, hvad Tilfældet er for Anordningens Vedkommende — i Paragraffen kun er medtaget Skade paa Personer og Ting *udenfor* Fartøjet, idet det fortrinsvis er i dette Tilfælde, at der kan siges at have manglet Anledning til at sikre sig mod Skade som Følge af Fartøjets Benyttelse.

Til § 37.

Af tilsvarende Grund som anført ovenfor under forrige Paragraf har man ment, at den særlige Erstatningsregel efter § 36, 1ste Stykke, heller ikke bør komme til Anvendelse paa Skade paa Personer eller Ting *indenfor* Omraadet af en godkendt Landingsplads.

Til § 38.

Bestemmelsen er tilsvarende Bestemmelsen i Anordningens § 20, 2det Stykke.

Til § 39.

I Anordningens § 21 bestemmes det, at Ejeren af Luftfartøjer i et af Ministeriet for offentlige Arbejder anerkendt Forsikringsselskab, i Overensstemmelse med de af Ministeriet nærmere derom givne Forskrifter, skal tegne og holde i Kraft en Forsikring til Dækning af de Erstatningskrav, som Trediemand i Henhold til Bestemmelsen i Anordningens § 20 erhverver imod ham eller den, for hvis Regning Luftfartøjet benyttes.

I en til Ministeriet afgiven Indstilling har Luftfartskommissionen imidlertid udtalt, at der indenfor Kommissionen er opstaaet Tvivl angaaende Hensigtsmæssigheden af de foreskrevne Regler om tvungen Ansvarsforsikring, og at Spørgsmaalet paa ny har været drøftet indenfor Kommissionen, hvor man derefter har ment det rettest at søge Bestemmelsen ændret.

Kommissionen har i saa Henseende anført, at den omhandlede Forsikring, saaledes som Mulighederne for at tegne den stiller sig i Øjeblikket, medfører ikke ubetydelige Udgifter, som maa antages til en vis Grad at virke hemmende paa Luftfartens Udvikling. Da Forsikringspligten ifølge Anordningens Bestemmelser ogsaa paahviler udenlandske Luftfartøjer, der flyver over dansk Omraade, er det derhos

ikke udelukket, at disse Regler vil kunne skade Danmarks Udsigter med Hensyn til den internationale Flyvning i Konkurrence med de andre Lande, hvor en saadan Forsikringspligt ikke er foreskrevet, hvilket bl. a. gælder saa førende Lande paa Luftfartens Omraade som England, Frankrig og Belgien. Dertil kommer, at det er forbundet med betydelige praktiske Vanskeligheder at kontrollere udenlandske Luftfartøjers Iagttagelse af disse Bestemmelser under deres Fart over dansk Omraade; endelig er man heller ikke sikker paa, at de hidtil indvundne Erfaringer vedrørende den med Luftfarten forbundne Fare for udenforstaaende Interesser for Tiden nødvendiggør en saadan tvungen Ansvarsforsikring.

Idet Kommissionen dog mener, at der vedblivende bør findes en Bemyndigelse for Ministeren til at udfærdige Bestemmelser, der paalægger en tvungen Ansvarsforsikring, for det Tilfælde, at Luftfartens fremtidige Udvikling og andre Landes Stilling til det foreliggende Spørgsmaal skulde tale for at paalægge en Forsikringspligt, og da endvidere de med Norge og Storbritannien indgaaede Overenskomster gør det nødvendigt, at der i paakommende Tilfælde kan paalægges danske Luftfartøjer i Udlandet saadan Pligt, har Kommissionen indstillet, at Anordningens § 21 ændres til at lyde saaledes:

„Ministeren for offentlige Arbejder kan udfærdige Bestemmelser, der paalægger Ejere af Luftfartøjer, som flyver over dansk Omraade, i et af Ministeren anerkendt Forsikringsselskab at tegne og holde i Kraft en Forsikring til Dækning af de i § 20, 1ste og 3die Stykke, omhandlede Erstatningskrav.

Ministeren for offentlige Arbejder kan endvidere i Henhold til mellemfolkelige Overenskomster udfærdige Bestemmelser, som paa en efter Omstændighederne betryggende Maade sikrer, at der, saafremt et her i Landet hjemmehørende Luftfartøj befinder sig over en anden Stats Omraade, foreligger Forsikring til Dækning af Skadeserstatningskrav, som i Henhold til Lovgivningen i denne Stat maatte tilkomme den, der som Følge af Luftfartøjets Benyttelse lider Skade paa Person eller Ting udenfor Fartøjet.“

I Overensstemmelse hermed er nærværende Paragraf redigeret, dog saaledes, at Bestemmelsen om Ministerens Bemyndigelse til i Henhold til mellemfolkelige Overenskomster at udfærdige tilsvarende Bestemmelser af redaktionelle Grunde er